

Vennen boede paa Kvisten, standsede en Droske udenfor, og en Dame steg ud. Han havde nær udstødt et Raab. Det var Vilhelmine.

Han blev staaende i nogen Afstand. Han saae, at hun betalte Kusken og derefter skyndsomst forsvandt ind i Huset. Indtil dette Øjeblik havde han været nogenlunde rolig. Der var jo den Mulighed, at hun kendte andre der i Huset end Frandsen, f. Eks. en af Damerne i Komiteen for Vifteudstillingen. Men da han saae, hvordan hun i Forbifarten gav en af Klokkeknapperne ved Siden af Gadedøren et let Tryk, flammede Mistroen op i ham.

Et Øjeblik efter stod han indenfor Døren og lyttede. Vilhelmines enlige Trin lød ned til ham gennem Trappegabet. Hun var næppe kommen højere end til anden Sal, og her standsede hun.

„Gud være lovet!“ udbrød han ved sig selv og trykede Haanden til Hjertet, som var ved at sprænges. Men i det samme hørte han hende gaa videre opefter.

Endnu forsøgte han at foresnakke sig selv, at han tog fejl. Maaske var det slet ikke Vilhelmine men en af hendes Søstre eller en anden Dame, der lignede hende, og som ogsaa havde en blaa Fløjlschat med sort Fjer.

Hun var nu naaet til fjerde Sal.

Standsede hun ikke? ... Nej. Hun gik videre, og han hørte en Dør blive aabnet, endnu før hun var naaet helt op. „Goddag,“ blev der sagt. Det var Frandsens valne Stemme. Saa lukkedes Døren, og alt var stille.

Som en Vanvittig sprang han op ad Trappen. Men